

Arrest

nr. 196 720 van 15 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2006 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 oktober 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 oktober 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 7 november 2017.

1.3. Op 17 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Deze beslissing werd op 20 november 2017 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Indiase nationaliteit te bezitten, een sikh te zijn, afkomstig uit Bakhli in de staat Haryana, India. U zou daar ook het grootste deel van uw leven blijven wonen, alvorens u problemen kreeg en India diende te verlaten. Reeds sinds lang zou u in India verwickeld geraken in een strijd om grond met twee neven, M.(...) en K.(...). Zij maakten aanspraak op het stuk grond dat u van uw vader na zijn overlijden had geërfd. U werd net als de rest van uw gezin geregeld met de dood bedreigd indien u deze gronden niet zou afgeven. Op een dag, eind 2005, werd u door vier personen, waaronder uw twee neven, hard aangepakt en voor dood achtergelaten. U zag geen andere oplossing voor uw problemen en besloot dat het beter was om India te verlaten. U sprak met een smokkelaar en reisde in 2006 met uw eigen paspoort, via Italië richting België waar u zo'n elf à twaalf jaar geleden zou aankomen. U keerde nooit meer terug naar India, noch verliet u België. U zou in 2009, tevergeefs een regularisatieaanvraag indienen, al was u niet op de hoogte van het resultaat.

U legde geen documenten neer ter staving van uw relaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen, van de elementen in uw administratief dossier alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient besloten te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 01 juni 2012 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Ten eerste legde u geen enkel document neer ter staving van uw identiteit, relaas en reisweg. *Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 24 oktober 2017, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Hoewel de Indiase ambassade in Brussel u een tijdelijk paspoort gaf en dus uw identiteit an sich niet ter discussie staat, is het opmerkelijk dat u **zelf** geen originele identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit India of voor de plaatsbepaling van woonst. U verklaarde echter nogal stereotiep dat uw paspoort werd afgenomen door de smokkelaar. U hebt dit verlies evenwel nooit aangegeven bij eender welke instantie, waardoor dit in wezen niets meer dan een blote bewering blijft en vermoed kan worden dat u dergelijke documenten liever niet kenbaar wenst te maken (Gehoorverslag CGVS, d.d. 7 november 2017, p. 5-6). Gevraagd naar overige documenten ter staving van uw identiteit, relaas en/of reisweg verklaarde u verder geen documenten te bezitten. **Frappanter** was echter dat u meermaals liet uitschijnen niet eens geprobeerd*

te hebben om dergelijke documenten te verkrijgen (CGVS, p. 2-3, 7, 10, 11). U werd nochtans meermaals gewezen op het belang van dergelijke stukken, zonder dat u hier blijkbaar gevolg aan hebt gegeven. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij op z'n minst ernstige pogingen onderneemt om zijn asielaanvraag en identiteit te staven. **De desinteresse die u hiertoe hebt tentoongespreid ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ernstig.**

Ten tweede diende u pas uiterst laattijdig een eerste asielaanvraag in. U verklaarde reeds elf à twaalf jaar in België te verblijven, doch nooit eerder een asielaanvraag te hebben ingediend (CGVS, p. 4-5). U zou in 2009 evenwel, tevergeefs, een regularisatieaanvraag indienen, al liet u vreemd genoeg vallen niet op de hoogte te zijn van de uitkomst hiervan (CGVS, p. 5). Hetgeen op zich al merkwaardig is. Dat u dan ook nog eens zou aangeven niet eens een poging te hebben ondernomen om dit te weten te komen, is dan ook allerm minst serieus te noemen. Wat er ook van zij, gevraagd waarom u zo lang zou wachten alvorens een eerste keer asiel aan te vragen, gaf u nogal weinig afdoend aan dat u schrik had, hoopte dat er een oplossing zou komen en u heden niet anders kon omdat men u anders naar India zou sturen (CGVS, p. 6). Hoewel u reeds sinds lang op de hoogte bent van het bestaan van deze mogelijkheid, is een asielaanvraag voor u nooit een prioriteit gebleken (CGVS, p. 10). In ieder geval, de vaststelling dat u zelfs in het Gesloten Centrum nog zou wachten alvorens asiel aan te vragen en pas in het kader van uw tweede repatriëringspoging een eerste keer een asielaanvraag indiende, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook absoluut. Dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier **meer dan tien jaar** mee wachtte alvorens in 2017, nadat u werd opgesloten in het Gesloten Centrum te Vottem en uw repatriëring reeds een tweede maal werd voorzien, een eerste asielaanvraag in te dienen, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. **Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.**

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw relaas compleet ondermijnd door uiterst vage verklaringen. Zo verklaarde u niet terug te kunnen naar India daar u vreesde gedood te worden door uw neven wegens een aanslepend grondconflict (CGVS, p. 7). U werd meermaals gevraagd naar verdere informatie omtrent deze problemen, maar slaagde er nooit in een coherent of overtuigend relaas voor de dag te brengen. U raakte nooit verder dan: "Ik heb daar ruzie over grond. Ze willen mij vermoorden. Daarom ben ik vandaar gevlucht" en "Dat is mijn probleem van grond. Ze kunnen mij laten opsluiten of ze kunnen mij ook vermoorden". U zou daar nog aan toevoegen dat : "Drie à vier mensen hebben mij geslagen", opnieuw dat men "mijn grond wou afpakken" en "mijn familie nog wordt lastiggevalen" (CGVS, p. 7). Dat u, die zijn vrouw, kinderen, huis, familie en vrienden zou achterlaten er niet in zou slagen uw beweegredenen hiertoe, beter samen te vatten dan bovenstaand, is allerm minst ernstig. Te meer deze problemen volgens u al "heel lang" aanslepen, is dit eigenlijk onbegrijpelijk. U werd gevraagd wanneer uw problemen zouden starten, maar kon het niet beter schatten dan "het is bezig sinds voor 2005 (sic)", maar wanneer exact wist u niet: "heel lang geleden" (CGVS, p. 7). U verklaarde te zijn aangevallen, maar wanneer dit incident had plaatsgevonden kon u niet exacter plaatsen dan: "eind 2005". Wie de personen naast uw neven waren die u hadden geslagen, wist u evenmin. Wat er ook van zij, de vaststelling dat u zou verklaren dat er eigenlijk slechts één incident zou hebben plaatsgevonden, doch u meteen de drastische maatregel zou hebben genomen om uw volledige hebben en houden achter te laten en het land te ontvluchten, lijkt in ieder geval weinig aannemelijk. Dat u beweerde dat uw gezin, ondanks de problemen, nog regelmatig terug naar huis zou keren, ondermijnt uw relaas dan ook absoluut (CGVS, p. 7-9). Dat u, tot slot, nooit hulp zou hebben gezocht voor uw problemen, maar meteen besloot het land te verlaten ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. De verschoning die u hiervoor aanhaalde, als zou u niet machtig genoeg zijn, kan allerm minst overtuigen. Op zich is dit immers geen reden om het niet eens te proberen en gevraagd waarom de tegenpartij dan wél zoveel invloed had, raakte u niet verder dan: "Ik weet enkel dat ze zonen van oom zijn en sterker dan mij zijn". U beweerde dat zij "meer contacten" hadden, maar gevraagd naar concrete info bleef u het antwoord schuldig: "dat weet ik niet" (CGVS, p. 10). U wist uw problemen, of uw bezittingen hoe dan ook niet te staven, waardoor dit eigenlijk niet meer dan een vage en blote bewering blijft (supra). **Het lijkt er dan ook sterk op dat er andere redenen aan de grond van uw vertrek liggen, die u liever niet kenbaar wenst te maken.** Dat u meende uw paspoort "zomaar" te laten aanmaken om op reis te gaan, sterkt dan ook dit vermoeden.

Tot slot kon ook uw reisweg allesbehalve overtuigen. Zo wist u uw vertrek uit India niet beter te kaderen dan “in 2006”, maar wanneer exact wist u niet (CGVS, p. 6, 8). U meende verder “niets” te weten over uw reisweg. U wist niet met welke maatschappij u zou vliegen, waar u zou landen, met welk paspoort u zou reizen, noch of er een visum in dit paspoort stond (CGVS, p. 5-6). Dat u een dusdanig ingrijpende gebeurtenis als het verlaten van uw geboorteland niet beter zou kunnen omkaderen is hoogst opmerkelijk en ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat u eveneens melding maakte van medische problemen. Hiervoor richt u zich echter tot de geijkte procedure 9ter.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52, 57 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten van deze wet, betoogt verzoeker dat zijn situatie beantwoordt aan de criteria opgenomen in de Conventie van Genève.

Verzoeker formuleert zijn verweer als volgt: “(...) De CGVS verwijt verzoeker dat hij geen enkel document neerlegt ter staving van zijn identiteit, relaas en reisweg.

TERWIJL de identiteit van verzoeker vaststaat doordat de Indische ambassade verzoeker een tijdelijk paspoort gaf.

De CGVS verwijt verzoeker laattijdig een asielaanvraag ingediend te hebben.

TERWIJL verzoeker een regularisatieaanvraag had ingediend in 2009, waarbij slechts in 2017 een beslissing werd genomen, waardoor bij verzoeker de verwachting van regelmatig verblijf in België was ontstaan, waardoor hij niet de noodzaak van een asielaanvraag inzag. Naar aanleiding van zijn opsluiting en dreigende repatriëring naar zijn land van herkomst, alwaar hij vervolging vreest en alwaar hij de bescherming van zijn land niet meer kan of wil inroepen, had verzoeker geen alternatief dan een asielaanvraag in te dienen.

De CGVS verwijt verzoeker slechts vage verklaringen afgelegd te hebben.

TERWIJL verzoeker aangeeft dat hij te goeder trouw is en naar best vermogen een antwoord heeft gegeven op de aan hem gestelde vragen op het CGVS.

Verzoeker verwijst naar het feit dat zijn neven meer invloed hebben dan hemzelf, waardoor hij geen hulp en bescherming kon verwachten van de Indische overheid.

Verzoeker wenst - voor zover als mogelijk - verdere verduidelijking te geven ter gelegenheid van de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn land wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld.

De bestreden beslissing verwerpt de asielaanvraag van verzoeker en kan - bij ontstentenis van beroep - tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Gelet op de voorgaande toont verzoeker duidelijk het belang aan dat hij heeft bij onderhavig beroep.

Verzoeker heeft er alle belang bij om de hervorming te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet, zijn meest elementaire mensenrechten in gevaar komen.

Verzoeker heeft aldus een geldig en voldoende belang. Zijn belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig.

Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, bijkomende verklaringen ter zitting van de Raad af te lezen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf.

Desgevallend zal de Raad met betrekking tot deze stukken aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen.

Aldus zal blijken dat de problematiek van verzoeker wel degelijk ressorteert onder de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet als onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 57 van de Vreemdelingenwet, en de uitvoeringsbesluiten van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Verder ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om de asielaanvraag die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, wat hij *in casu* heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 57 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september

2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.*

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden. (...).”*

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd India aangewezen als veilig land van herkomst.

De Regering is, zo blijkt uit het verslag aan de Koning, van oordeel dat de landen die op deze lijst voorkomen in principe moeten worden beschouwd als veilige landen van herkomst, gezien deze beantwoorden aan de criteria die worden beschreven in artikel 57/6/1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals ook blijkt uit het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze criteria hebben niet alleen betrekking op aspecten van algemene politieke aard (bijvoorbeeld het bestaan van democratische instellingen, de politieke stabiliteit), maar ook op de rechtstoestand en de naleving van mensenrechten, zowel betreffende de formele verplichtingen die een land op zich heeft genomen (partij bij het EVRM) als de naleving daarvan in de praktijk. De beoordeling of er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, is gebaseerd op een diepgaande analyse door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die een aanzienlijke expertise daarover heeft opgebouwd. Een land van herkomst wordt dus pas, zo volgt uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, als veilig beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en het verslag aan de koning van het KB van 3 augustus 2016 volgt dat een individueel en effectief onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk blijft

maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De asielzoeker afkomstig van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* India, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze en op goede gronden tot de conclusie komt dat uit verzoekers verklaringen niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.1. Zo wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn identiteit, relaas en reisweg. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat zijn identiteit vaststaat doordat de Indiase ambassade hem een tijdelijk paspoort gaf. Ter terechtzitting stelt verzoeker dan weer dat hij niet in het bezit is van enig document of paspoort aangezien hij zijn paspoort diende af te geven aan de smokkelaar. Verzoeker stelt voorts dat hij bij zijn aanvraag regularisatie wel een fotokopie heeft neergelegd van zijn paspoort. Op de vraag of de smokkelaar hem dan een kopie bezorgde, stelt verzoeker dat hij een fotokopie had in India en dat hij dat heeft laten overkomen. In het administratief dossier zitten 2 bladzijden van een in 2014 vervallen paspoort op de naam van verzoeker (fotokopieën). Verzoeker brengt ook ter terechtzitting niet de minste verklaring bij voor zijn onvermogen om ook maar enig (origineel) document voor te leggen aan het Commissariaat-generaal waarmee hij dan ook volledig voorbij gaat aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar het volgende wordt overwogen: **“Ten eerste legde u geen enkel document neer ter staving van uw identiteit, relaas en reisweg. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 24 oktober 2017, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Hoewel de Indiase ambassade in Brussel u een tijdelijk paspoort gaf en dus uw identiteit an sich niet ter discussie staat, is het opmerkelijk dat u zelf geen originele identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit India of voor de plaatsbepaling van woonst. U verklaarde echter nogal stereotiep dat uw paspoort werd afgenomen door de smokkelaar. U hebt dit verlies evenwel nooit aangegeven bij eender welke instantie, waardoor dit in wezen niets meer dan een blote bewering blijft en vermoed kan worden dat u dergelijke documenten liever niet kenbaar wenst te maken (Gehoorverslag CGVS, d.d. 7 november 2017, p. 5-6). Gevraagd naar overige documenten ter staving van uw identiteit, relaas en/of reisweg verklaarde u verder geen documenten te bezitten. Frappanter was echter dat u meermaals liet uitschijnen niet eens geprobeerd te hebben om dergelijke documenten te verkrijgen (CGVS, p. 2-3, 7, 10, 11). U werd nochtans meermaals gewezen op het belang van dergelijke stukken, zonder dat u hier blijkbaar gevolg aan hebt gegeven. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij op z'n minst ernstige pogingen onderneemt om zijn asielaanvraag en identiteit te staven. De desinteresse die u hiertoe hebt tentoongespreid ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ernstig.”** Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen blijft dan ook onverminderd gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers houding – hij verklaart reeds elf à twaalf jaar in België te verblijven doch nooit eerder een asielaanvraag te hebben ingediend – niet in overeenstemming kan worden gebracht of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming: **“Ten tweede diende u pas uiterst laattijdig een eerste asielaanvraag in. U verklaarde reeds elf à twaalf jaar in België te verblijven, doch nooit eerder een asielaanvraag te hebben ingediend (CGVS, p. 4-5). U zou in 2009 evenwel, tevergeefs, een regularisatieaanvraag indienen, al liet u vreemd genoeg vallen niet op de hoogte te zijn van de uitkomst hiervan (CGVS, p. 5). Hetgeen op zich al merkwaardig**

is. Dat u dan ook nog eens zou aangeven niet eens een poging te hebben ondernomen om dit te weten te komen, is dan ook allerm minst serieus te noemen. Wat er ook van zij, gevraagd waarom u zo lang zou wachten alvorens een eerste keer asiel aan te vragen, gaf u nogal weinig afdoend aan dat u schrik had, hoopte dat er een oplossing zou komen en u heden niet anders kon omdat men u anders naar India zou sturen (CGVS, p. 6). Hoewel u reeds sinds lang op de hoogte bent van het bestaan van deze mogelijkheid, is een asielaanvraag voor u nooit een prioriteit gebleken (CGVS, p. 10). In ieder geval, de vaststelling dat u zelfs in het Gesloten Centrum nog zou wachten alvorens asiel aan te vragen en pas in het kader van uw tweede repatriëringspoging een eerste keer een asielaanvraag indiende, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook absoluut. Dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier **meer dan tien jaar** mee wachtte alvorens in 2017, nadat u werd opgesloten in het Gesloten Centrum te Vottem en uw repatriëring reeds een tweede maal werd voorzien, een eerste asielaanvraag in te dienen, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. **Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.** De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Met het verweer in het verzoekschrift dat hij een regularisatieaanvraag had ingediend in 2009, waarbij slechts in 2017 een beslissing werd genomen, waardoor bij verzoeker de verwachting van regelmatig verblijf in België was ontstaan zodat hij niet de noodzaak van een asielaanvraag inzag, brengt verzoeker geen valabele verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoeker verbleef immers meerdere jaren illegaal in België waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. Dat verzoeker dermate lang wachtte om zich vluchteling te verklaren, en dit terwijl zijn verblijf uiterst precair was, toont dan ook aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers laattijdige asielaanvraag ondermijnt aldus wel degelijk de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.5.3. Voorts kan de commissaris-generaal worden bijgetreden in diens oordeel dat verzoekers relaas verder wordt ondermijnd door uiterst vage verklaringen en dat ook zijn reisweg niet kan overtuigen: **“Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw relaas compleet ondermijnd door uiterst vage verklaringen.** Zo verklaarde u niet terug te kunnen naar India daar u vreesde gedood te worden door uw neven wegens een aanslepend grondconflict (CGVS, p. 7). U werd meermaals gevraagd naar verdere informatie omtrent deze problemen, maar slaagde er nooit in een coherent of overtuigend relaas voor de dag te brengen. U raakte nooit verder dan: “Ik heb daar ruzie over grond. Ze willen mij vermoorden. Daarom ben ik vandaar gevlucht” en “Dat is mijn probleem van grond. Ze kunnen mij laten opsluiten of ze kunnen mij ook vermoorden”. U zou daar nog aan toevoegen dat : “Drie à vier mensen hebben mij geslagen”, opnieuw dat men “mijn grond wou afpakken” en “mijn familie nog wordt lastiggevalen” (CGVS, p. 7). Dat u, die zijn vrouw, kinderen, huis, familie en vrienden zou achterlaten er niet in zou slagen uw beweegredenen hiertoe, beter samen te vatten dan bovenstaand, is allerm minst ernstig. Te meer deze problemen volgens u al “heel lang” aanslepen, is dit eigenlijk onbegrijpelijk. U werd gevraagd wanneer uw problemen zouden starten, maar kon het niet beter schatten dan “het is bezig sinds voor 2005 (sic)”, maar wanneer exact wist u niet: “heel lang geleden” (CGVS, p. 7). U verklaarde te zijn aangevallen, maar wanneer dit incident had plaatsgevonden kon u niet exacter plaatsen dan: “eind 2005”. Wie de personen naast uw neven waren die u hadden geslagen, wist u evenmin. Wat er ook van zij, de vaststelling dat u zou verklaren dat er eigenlijk slechts één incident zou hebben plaatsgevonden, doch u meteen de drastische maatregel zou hebben genomen om uw volledige hebben en houden achter te laten en het land te ontvluchten, lijkt in ieder geval weinig aannemelijk. Dat u beweerde dat uw gezin, ondanks de problemen, nog regelmatig terug naar huis zou keren, ondermijnt uw relaas dan ook absoluut (CGVS, p. 7-9). Dat u, tot slot, nooit hulp zou hebben gezocht voor uw problemen, maar meteen besloot het land te verlaten ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. De

verschoning die u hiervoor aanhaalde, als zou u niet machtig genoeg zijn, kan allerm minst overtuigen. Op zich is dit immers geen reden om het niet eens te proberen en gevraagd waarom de tegenpartij dan wél zoveel invloed had, raakte u niet verder dan: "Ik weet enkel dat ze zonen van oom zijn en sterker dan mij zijn". U beweerde dat zij "meer contacten" hadden, maar gevraagd naar concrete info bleef u het antwoord schuldig: "dat weet ik niet" (CGVS, p. 10). U wist uw problemen, of uw bezittingen hoe dan ook niet te staven, waardoor dit eigenlijk niet meer dan een vage en blote bewering blijft (supra). **Het lijkt er dan ook sterk op dat er andere redenen aan de grond van uw vertrek liggen, die u liever niet kenbaar wenst te maken.** Dat u meende uw paspoort "zomaar" te laten aanmaken om op reis te gaan, sterkt dan ook dit vermoeden.

Tot slot kon ook uw reisweg allesbehalve overtuigen. Zo wist u uw vertrek uit India niet beter te kaderen dan "in 2006", maar wanneer exact wist u niet (CGVS, p. 6, 8). U meende verder "niets" te weten over uw reisweg. U wist niet met welke maatschappij u zou vliegen, waar u zou landen, met welk paspoort u zou reizen, noch of er een visum in dit paspoort stond (CGVS, p. 5-6). Dat u een dusdanig ingrijpende gebeurtenis als het verlaten van uw geboorteland niet beter zou kunnen omkaderen is hoogst opmerkelijk en ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer." De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch zijn beweerde nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

2.5.4. Tot slot wordt er in de bestreden beslissing correct op gewezen dat verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek dient te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.5.5. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat uit verzoekers verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook correct steunen op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet om verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

2.6. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag niet aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS